

KOT OČE PRIZNAŠ IN POIMENUJEŠ

»Rodila bo sina in daj mu ime Jezus, kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov.« (Mt 1,21).

"Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel. Vzel je svojo ženo k sebi in ni je poznal, dokler ni rodila sina; in imenoval ga je Jezus" (Mt 1,24-25).

Jožef je prvi Jezus razodel njegovo ime. Že tisočletja je očetovo priznanje otroka začetek osebnega prava. Življenje se rodi iz srečanja med moškim in žensko. Vsaka posamezna celica človeka nosi v sebi DNK nastalo iz obeh staršev in določa našo identiteto. Za preživetje je dovolj, da vas mati pripelje na svet, za identiteto pa morate tudi razumeti, ali vas je oče priznal ali ne. **Oče je tisti, ki te prizna.**

Pravijo, da je ena od najbolj uničujočih in naraščajočih tesnob, ki leži za številnimi notranjimi nelagodji in vedenjskimi motnjami, tesnoba priznanja. Nekdo, ki bi ti povedal, kdo si, nekdo, ki bi rekel: videl sem te, prepoznal sem te, opazil sem, da si tu. Nekdo, ki pozna vaše ime. Nekdo, ki vas pozna. To je utemeljitveno in očetovsko dejanje. V nas je tesnoba želja po priznanju (Mt 6,1). Živimo, da bi bili prepoznani. Postajamo tesnobni sužnji mnenja drugih in tako poskušamo zapolniti praznino identitete, za katero pogosto niti ne vemo, da jo imamo (prim. 1 Mz 11,4). Potrebujemo potrditev, živimo za minimalno družbeno priznanje. Vidim toliko mladih, ki se vse življenje sprašujejo, kdo so, iščejo odgovor v sebi in nikoli niso prepričani, da so ga našli, brez objektivne potrditve. Brez priznanja.

V Svetem pismu je **poimenovanje prva človekova dejavnost** in v njej, s poimenovanjem stvari, človek pokaže, da je sposoben občutka za resničnost, za razlikovanje stvari, za povezavo med njimi (1 Mz 2,19-20). Kdo sem? Kakšno ime nosim? Če se motim glede tega, se lahko motim glede vsega v življenju. Ime - tega se je treba zavedati - ni individualno, temveč družbeno dejstvo. Drugi so tisti, ki me kličejo. Ki me prepoznajo.

Pri pripravi na zakrament krsta staršem vedno razlagam, da dajanje imena ni le izbira imena, ampak veliko več. V vsakem dejanju starši otroku povedo, kdo je, s svojimi molki, s svojo zaskrbljenostjo, s svojo nepozornostjo, s svojimi posegi ali projekcijami, z ljubeznijo, ki jo vlagajo v svoj zakon, ali s hladnostjo krize in s katero koli drugo držo. V vsem, kar je njuna družina - združena ali razbita, vesela ali boleča ali karkoli drugega -, fant ali dekle razume, kdo sta, kako jima je ime.

Kdo sem jaz zate, ne razumem z besedami, ampak z vsem, kar si ti zame.

Jožef je poimenoval Jezusa. V tem so vse besede, ki mu jih je govoril, vsa skrb, ki mu jo je namenil, vse, kar sta skupaj počela. V vsakem dejanju od tistega trenutka naprej bo Jožef temu sinu povedal, kdo je, kakšna je njegova identiteta. V tem očetovskem dejanju je vsebovana vsaka podrobnost njunega odnosa. Sam angel mu ne pove zgolj imena, ampak mu da vsebino; in potem bo Jožefovo celotno življenjsko poslanstvo to, da bo znal to ime izgovoriti (Mt 1,21). Rekel je, kar je bilo treba reči, in storil, kar je bilo treba storiti, ker je vedel, da je ta sin tisti, ki bo rešil njegovo ljudstvo grehov, Jezus.

Vsi OČETJE IN MATERE s svojimi dejanji izgovarjajo ime svojih otrok. S svojim življenjem pa lahko dajejo najrazličnejše vsebine. In otroci na ta način vedo, kdo so predvsem oni sami. Po izrečenem in neizrečenem, po storjenem in nedokončanem.

Vsako bitje nosi ime, ki ustreza nalogi, ki mu je bila dodeljena. Kadar je njegovo poslanstvo božansko, njegovo ime prihaja iz nebes, tako kot Janezovo (Lk 1,13).

To je bilo Jožefovo poslanstvo: izgovoriti Jezusovo ime. To je tvoje očetovsko poslanstvo.

Kaj pa, če se to poslanstvo slabo izvaja?

Potrebujemo priznanje. Potrebujemo nekoga, ki nam bo povedal, kdo smo.

Vzgojite vodi k svojemu pravemu jazu tistega, ki ga vzgaja, in da bi to lahko storil, mora poznati njegovo ime.

Evangelizirati pomeni oznanjati moškim in ženskam tega sveta, kdo so, razkriti jim njihovo ime.

Ranjenim mladim te generacije moram tisočkrat zaklicati, da imajo čudovito ime. Oče vam pove, kdo ste. Mladim je treba pomagati, da odkrijejo svoje ime, da bi spoznali, kdo so, kakšne so njihove meje, kakšno veliko identiteto skrivajo v sebi.

"Oznani bom Gospodov ukaz. On mi je rekel: "Ti si moj sin, danes sem te rodil" (Ps 2,7).

Spominjam se matere nekega drugega dekleta, ki je nekega jutra prišla v župnišče in mi rekla: "Kaj pa ste sinoči rekli moji hčerki? Povejte tudi meni, prosim!" Prejšnji večer je deklica, ki je poslušala katehezo sredi

več sto ljudi, ob prihodu domov zbudila mamo in ji povedala: "Mami, razumela sem, kdo sem!" in zajokala od veselja.

Očetje, poskušajmo vsak dan znova reči, kričati, ponavljati, da če se je Kristus odločil umreti za nas in če se je Oče odločil dati svojega Sina za nas, kdo, za vraga, smo potem mi? Nihče nima pravice zaničevati samega sebe, kajti vsak od nas, kakor koli in kadar koli, kar koli smo storili, kamor koli smo šli, ostaja nekdo, za katerega se je druga oseba Svete Trojice odločila dati svoje življenje.

Objemite svoje mlade, ker so tako krhki, tako negotovi. A tudi tako čudoviti. Dragoceni.

Ta generacija potrebuje očeta, ki ji bo rekel: »Ti si pomemben, tvoje življenje je dragoceno«. To je čista in preprosta resnica.

Temeljno, kar mora vedeti vsak vzgojitelj je: človek raste iz očetovskega zaupanja. Bistveno gonilo širjenja ega je zaupanje.

Če mi oče reče: "Nikoli ti ne bo uspelo", se bom vse življenje boril s tem prepričanjem; če pa mi oče zaupa in reče: "Uspelo ti bo!", mi bo uspelo. Vrata so se mi odprla, lahko bom rasel.

Potrebujete očete, ki dajejo zaupanje, ki izgovarjajo ime te generacije.

Zvestoba pri izrekanju tega imena vodi do vseh Jožefovih dejanj.

Jožef bo to ime le varoval in ga tiho oznanjal. O tem pa prihodnjič.

1. **Kako sem doživljal sam priznanje in izgovarjanje mojega imena do današnjega dne?**
2. **Po kom najmočneje?**
3. **Ali mi tudi moške v skupini pomagajo živeti in se veseliti mojega pravega imena. S čim?**
4. **Na kakšen način poimenujem otroke in jim razkrivam njihovo resnično istovetnost = kdo so?**
5. **Česa sem v odnosu do otrok vesel in česa me je sram in mi je žal? Ali sem njihov oče, tekmeč, vrstnik, gospodar, tiran, sluga, nevemkdo?**